

NÉMETH ISTVÁN PÉTER

Dormán László:

Weöres Sándor borotválkozik (1969)

írott kép Fenyvesi Ottónak

A fényképet a mi fürdőszobánkban is
exponálhatta volna a művész, amit

volt, hogy néha sötétkamrának rendeztem be
fotópapírral vonva be az ablak négyszögét.

A fixiroldatot nagyapáink demizsonjában tartottuk,
s a piros lámpa fényében pedig a *Pschyché* pikáns

lapjait olvashattam senkitől se zavartatván.
Ám az később volt, a 'kilencszázhetvenes években.

Most még kilencesztendős vagyok, apámé
az elsőbbség a fürdőben, első órája lesz a francia

a gimnáziumban, magam délutános vagyok,
harmadikos. A *Buba énekét* könyv nélkül fűjjük.

Nézem tehát, hogy apám borotválkozik,
számban az álom ízeivel fogmosás előtt.

Fürdőszobánk átlagos helyiség abban a korban,
költő, tanár és pedagógosz gyerek mind ilyen

falak között készül reggelente, s elnyúlhat
este majd a kádban, ha már letette a lantot.

Apám és Weöres Sándor nekem háttal, de látva
látom őket vállaik fölött a tükör fekvő téglalapján.

A költőtől balra az arctörlő kendő, mely – bár fekete-fehér
a gyönyörűn kompozíción – halvány rózsaszín

a mi tapolcai valóságunkban is, jobbra a hengerforma tárgy meg a legfinomabb hintópornak lehet

ultramarinkék doboza. Hószínű csempesor fut keresztbe, a nadrágtartók pántjai függélyesen feszülnek,

apámé X-et, Weöresé Y-t rajzol a hátukra.
Apám a frizuráját éppen úgy, balról jobbra,

fésülte, akár csöngői boglyahaját az apám lehetne
W S mester. Bő habot pacsmagolnak gigájuktól

szemgödrükig szét, jobb kezükön gyűrű aranylik
amíg ha nem is Wilkinson, ám legalább Astra pengével

lehúzzák a borostát, amely estére újra nő.
S az is hiába, hogy megvénültek és meg is haltak azóta,

mert csak az én arcom öregszik tovább, de az övüké örökéig
oly sima már, mint az angyaloké vagy akár két babapopsi.

Dormán László fotója